

ченахъ съ гласъ да чета никакъвъ си Акатистъ—не излазя добръ: поглѣдахъ изъ прозорецъ тѣ, и тамъ нѣма съ що да ся разсѣешъ. Задъ прозорецъ тѣ сичко при-мряло, нїйдѣ нѣма ни звукъ, ни движене, разгорященный въздухъ тече, като кога има пожаръ; маслины тѣ, лавры тѣ и кестены тѣ като че сѣ ся навели, сбърчели, и ся стараятъ да ся скрѣятъ отъ жегъ тѣ подъ соб-ственнѣхъ тѣхъ си сѣнкѣхъ,—и сичко това е облято съ ня-какъвъ си огненъ отблясъкъ, тѣхъ што очѣ тѣ тя бо-лятъ като глѣдашъ . . . . Поглѣдахъ малко и пакъ ся зѣхъ за Акатистъ тѣ, и може бы дълго време сяхъ да престою тѣхъ, ако ма не освободеше единъ прїятель, съ кого то ный често ся разхождахме по околнѣхъ тѣхъ. Той бѣше О. Лукьянъ, калугеръ изъ Русикъ, кой то ма спо-диряше въ пѣтуванїе то по св. Горъ, човѣкъ пѣргавъ, весель, и знае сичкы тѣхъ кюшета на св. Горъ, като пе-тъ тѣхъ си прѣсти.

—Благословете! Каза той като влазяше.

—Благославямъ.

—Що правите?

—Нищо. Мѣчно ми.

—Грѣхота е. Хайде по добръ да идимъ на някъдѣ да ся расходимъ, а то, защо да сѣдите така? Вредно е.

—Ами че вый нѣма ли да си починете подиръ бдѣ-нїе то?

—Да ся признаю, грѣшенъ сѣмъ, искушенїе: на бдѣ-нїе то, като ся четяхъ катисмы тѣхъ дрямнахъ си малко. Послѣ, какъ то слѣдва, теглихъ броеници, нѣ се пакъ по леко ми стана, като си дрямнѣхъ. Е, че кажете: Ще ли идеме?

—Ами на къдѣ ще идемъ?

—Богъ ще ны покаже на къдѣ. А че хайде да и-демъ на келїя тѣхъ при О. Сысою! Той е малороссъ, нѣ е добръ калугеръ: около двадесять години живѣе въ